

Tribuna

David Bueno i Torrens. Professor i investigador de genètica i divulgador de la ciència

L'amor estabilitza el cervell

Fa just una setmana va començar la primavera, l'època en què la natura fa esclatar tota la seva vitalitat reproductora. I d'aquí a quatre setmanes podrem gaudir d'una de les festes més nostrades, Sant Jordi, on la cultura i l'amor, els llibres i les roses, es fusionen com els cossos dels amants i engendren una mica més d'humanitat. Molts poetes, filòsofs i místics han abordat el tema de l'amor. També la neurociència estudia els correlats neurals i els neurotransmissors implicats en l'amor de parella i el paternofílic.

SE SAP, PER EXEMPLE, que l'amor que mostrem cap als fills es tradueix en un increment de confiança i d'estabilitat emocional, que els acompanyarà tota la vida, atès que queda imprès en algunes connexions neuronals del cervell. Tanmateix, l'amor que mostrem a la nostra parella també afecta el cervell dels fills, més enllà d'ensenyar-los un possible camí a imitar? Doncs sí, i segons un treball que s'acaba de publicar a la revista *eLife*, molt més i molt abans del que se sospitava. Durant l'embaràs, les mostres d'afecte cap a la

parella alteren el cervell del fetus que s'està gestant. A través de la parella ja estímem, eduquem i formem els fills encara no nats. Les mostres d'afecte que tenim amb la parella fan que incrementi la producció d'oxitocina, una neurohormona coneguda popularment com de "l'amor". Està implicada en el part, però també en la fidelitat de parella, en l'establiment i el manteniment de relacions socials i, fins i tot, en el sentiment de pertinença nacional. Doncs bé, l'oxitocina travessa la placenta i arriba al cervell del fetus, on estimula la formació de connexions neuronals en una zona del cervell

“Les mostres d'afecte cap a la parella alteren el cervell del fetus que s'està gestant

anomenada hipocamp. L'hipocamp està implicat en la gestió de la memòria, per la qual cosa aquest increment de connectivitat afavoreix la utilització posterior d'aquesta capacitat.

LA HISTÒRIA, PERÒ, NO ACABA AQUÍ, perquè l'oxitocina que la mare passa al fill també l'ajuda a sincronitzar xarxes neuronals implicades en la gestió i la regulació de l'ansietat. L'amor que es professa a la parella contribueix a engendrar fills emocionalment més estables, amb més capacitat per gestionar l'estrès i l'ansietat. En definitiva, l'afecte que ens podem tenir i manifestar ajudar a fer fills cerebralment i mentalment més estables, més feliços ja des del naixement. En cas contrari, com també indica aquest treball, incrementa la probabilitat que en algun moment de la seva vida puguin manifestar trastorns del comportament. Ho hauríem de tenir ben present quan iniciem un projecte parental, o quan estem amb persones que estan gestant els seus fills. El coneixement –la cultura– i l'amor ens fan humans i propaguen la nostra humanitat.